

Arrest

nr. 119 102 van 18 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 12 januari 2013 het Rijk binnen en diende op 14 januari 2013 een asielaanvraag in. Op 30 augustus 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul origine, afkomstig uit Doumba. U verklaart uw hele leven in Doumba te hebben gewoond. Uw vader is reeds vroeg overleden en u woonde na zijn overlijden samen met uw moeder en de broer van uw vader, waarmee zij was hertrouwd. In 2004 is ook uw moeder overleden, waarna u tot uw huwelijk bij uw oom bleef wonen. U verklaart vijf jaar naar school te zijn geweest maar daarna gestopt te zijn omdat u in juni 2008 bent gehuwd met Al. B.. U verklaart een goed huwelijk met hem te hebben gehad. In 2009 bent u bevallen van uw eerste zoon, Th. S.. Eind 2010 is uw echtgenoot vertrokken naar Angola om er werk te zoeken, u bleef ondertussen samen met uw zoon bij zijn familie wonen. Uw man werd echter gearresteerd en overleed in de gevangenis op 16 februari 2012. Nadat u uw rouwperiode had doorlopen stelde uw schoonfamilie voor dat u zou huwen met de jongere broer van uw overleden man, Di. B.. U wou dit echter niet omdat jullie niet goed met elkaar konden opschieten en hij niet goed was voor uw zoon. Volgens de traditie was u echter verplicht om met hem te trouwen. Ondertussen had u in augustus 2012 F. D. ontmoet. Hij hielp u medicijnen te regelen voor uw zoontje en korte tijd later begonnen jullie een relatie. F. was echter al getrouwd en had al kinderen. In september 2012 geraakte u van hem zwanger. Toen uw schoonmoeder ontdekte dat u zwanger was werd u opgesloten en mishandeld. De broer van uw overleden echtgenoot eiste dat u abortus zou plegen, wat u weigerde. U werd daarom een week lang gevangen gehouden. U slaagde er echter in te ontsnappen en ging op eigen houtje via Labé naar Conakry. Daar verbleef u twee weken bij een vriendin van uw moeder, H. Ba.. Zij bracht u in contact met een smokkelaar die u op 12 januari 2013 naar België bracht, waar u twee dagen later asiel aanvraagde. Op 18 juni 2013 beviel u in België van uw tweede zoon, B., Mou. L., u legt daarbij een uittreksel uit het geboorteregister voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u vreest te worden vermoord door uw oom aan vaderszijde of door de familie van uw overleden echtgenoot omdat u zwanger werd buiten het huwelijk en uw familie ontvluchtte.

Doorheen uw verklaringen kon u echter niet overtuigen dat u gedwongen zou worden om te huwen met de kleinere broer van uw overleden echtgenoot. In de eerste plaats dient hierbij te worden opgemerkt dat u in de vragenlijst die u invulde ter voorbereiding van het gehoor op het Commissariaat-Generaal naliet dit gedwongen leviraatshuwelijk te vermelden. U koos ervoor deze vragenlijst zelfstandig in te vullen dus had u daarbij zeker de mogelijkheid om dit leviraatshuwelijk ter sprake te brengen. Daarenboven verklaart u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 januari 2013 tot tweemaal toe dat uw echtgenoot nog in leven is en in de wijk Sorondo in Doumba verblijft (zie administratief dossier DVZ p.5 en familiesamenstelling punt 7). Voor het CGVS verklaarde u daarenboven dat uw gehoor voor de DVZ goed verlopen was (gehoorverslag CGVS p. 3) en maakt u op geen enkel moment melding van verklaringen die bij de DVZ foutief genoteerd zouden zijn. Gezien het hier gaat om belangrijke aspecten binnen uw asielrelaas ondermijnen deze vaststellingen reeds in cruciale mate de geloofwaardigheid van het door u afgelegde asielrelaas. Volgens uw verklaringen bij de DVZ bent u immers geen weduwe en kan u bijgevolg evenmin gedwongen worden een leviraatshuwelijk te ondergaan.

Verder biedt u geen afdoende verklaring voor het feit dat dit leviraatshuwelijk bijna een half jaar na het beëindigen van uw rouwperiode, nog steeds niet werd voltrokken. U verklaart dat uw rouwperiode eindigde op 26 juni 2012 (gehoorverslag CGVS p.19) en dat u onmiddellijk daarna te horen kreeg dat u zou moeten hertrouwen met de broer van uw overleden echtgenoot (gehoorverslag CGVS p.21). Een maand later stond echter nog steeds geen huwelijksdatum vast (gehoorverslag CGVS p.22) en pas in december verliet u, nog steeds ongehuwd, het huis van uw schoonfamilie omdat zij ontdekten dat u zwanger was (gehoorverslag CGVS p.14 en p.24). Het is onduidelijk waarom uw schoonfamilie dit huwelijk geruime tijd voor zich uit zou schuiven. U kan hier ook geen sluitende verklaring voor geven, u vermeldt enkel dat zij wel op de hoogte waren dat u nooit zijn vrouw zou zijn, zelfs als jullie getrouwd waren (gehoorverslag CGVS p.22-23). Dit zorgt er opnieuw voor dat er twijfels rijzen over uw verklaring dat u zou gedwongen worden om te huwen met de broer van uw overleden echtgenoot. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u na afloop van uw rouwperiode behoorlijk wat vrijheid genoot. Zo kon u wekelijks alleen naar de markt gaan (gehoorverslag CGVS p.27) en kon u haar gaan vlechten in het

dorp naast uw dorp (gehoorverslag CGVS p.23). Dit toont aan dat, indien u werkelijk vreesde om een leviraatshuwelijk te moeten aangaan, u al eerder ruimschoots de mogelijkheid had om dit leviraatshuwelijk te ontvluchten hetgeen u echter niet deed hoewel u toch beweerde te weten dat leviraatshuwelijken de traditie zijn (p. 21). U gaf eerder al blijk over de nodige daadkracht en zelfstandigheid te beschikken om deze stap te zetten. Naast de vrijheid die u benutte om naar de markt te gaan en haar te vlechten (gehoorverslag CGVS p.27 en p.23), zorgde u ook op eigen houtje dat uw zoon de nodige medische behandeling kreeg (gehoorverslag CGVS p.18) en reisde u zonder enige hulp van uw dorp naar Conakry nadat u er in was geslaagd om te ontsnappen (gehoorverslag CGVS p.15). In dit licht is het dan ook uiterst merkwaardig dat u quasi niets zou ondernomen hebben om aan dit leviraatshuwelijk te ontkomen. U verklaart enkel met uw oom te hebben gepraat maar die zei dat u nu bij deze familie hoorde en hij niets meer over u te zeggen had (gehoorverslag CGVS p.22). Uw gebrek aan initiatief ondermijnt in verdere mate de geloofwaardigheid van het op til staande leviraatshuwelijk.

Deze vaststellingen zorgen er verder voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u een leviraatshuwelijk zou moeten aangaan met uw schoonbroer.

Er kan evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat u hoeft te vrezen voor uw leven vanwege uw schoonfamilie omwille van uw buitenechtelijke zwangerschap. In de eerste plaats is het merkwaardig dat u al op de hoogte was dat u zwanger was sinds oktober 2012 maar totdat dit bekend geraakte in december 2012, niets heeft ondernomen om iets aan uw penibele situatie te veranderen of dan nog niet overwoog om te vluchten (gehoorverslag CGVS p.24). Er werd eerder al aangetoond dat u wel degelijk over de nodige daadkracht beschikt om actie te ondernemen. Het is vervolgens vreemd dat u uw beweerde vriend niet over deze zwangerschap inlicht tot op het moment dat u uw huis heeft ontvlucht (gehoorverslag CGVS p.25). Zeker gezien u verklaart bang te zijn geweest toen u ontdekte dat u zwanger was en dat u samen met de vader van uw kind wou vluchten (gehoorverslag CGVS p.24). Ook rijzen er ernstige vragen bij de manier waarop uw schoonfamilie ontdekt zou hebben dat u zwanger was. U verklaart dat uw schoonmoeder in december 2012 louter aan uw gezicht en aan hoe u loopt merkte dat u zwanger was en u daarop met uw schoonbroer naar het ziekenhuis stuurde voor een onderzoek (gehoorverslag CGVS p.24). Dit is al uiterst merkwaardig, temeer u eerder verklaarde dat u ziek was en uw schoonmoeder daarom besloot u naar het ziekenhuis te brengen (gehoorverslag CGVS p.18). Verder verklaart u dat u werd opgesloten toen uw schoonfamilie ontdekte dat u zwanger was en u geen abortus wou plegen. Het is daarbij niet logisch te noemen dat zij de deur van de kamer overdag zouden sluiten maar 's nachts open laten (gehoorverslag CGVS p.14 en p.26). Deze inconsistenties zorgen ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat de vrees voor uw schoonfamilie omwille van uw buitenechtelijke zwangerschap aan de basis lag van uw vertrek uit uw land van herkomst.

Het uittreksel uit het geboorteregister van uw zoon dat u voorlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas is niet van die aard dat het bovenstaande appreciatie kan wijzigen, gezien niet betwist wordt dat u in België beviel van een zoon. Tot slot legt u geen documenten neer ter staving van uw identiteit, nationaliteit of reisroute.

Bijgevolg kan er ook geen enkel geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u in uw land van herkomst zou hebben meegemaakt en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict.

Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

*Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie *farde Informatie over de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid"*, april 2013).*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert de schending aan *"van het artikel 1A van de Conventie van Genève over de Vluchtelingen, van het artikel 48/3 van de wet van 15/12/1980 evenals van de artikels 52 en 51/7 van de wet van 15/12/1980. Verzoekster beroept zich tevens op de niet naleving van de definitie van de status van subsidiaire bescherming voorzien in het artikel 48/4 van de wet van 15/12/1980"*.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Daargelaten dat het verzoekschrift in een onzorgvuldig en soms onbegrijpelijk taalgebruik is opgesteld (*"Inderdaad, betwist verzoekster niet in hoe het feit te hebben gepleegd fouten op de peildata kan zijn tegenstrijdigheden op de belangrijkste elementen van zijn verhaal"*), kan de Raad enkel ingaan op hetgeen concreet en verstaanbaar gemotiveerd is. Het komt de Raad immers niet toe te speculeren over de mogelijke bedoeling van verzoeksters argumenten.

3.2. Verzoekster maakte geen melding van een leviraatshuwelijk op de DVZ en vermeldde zelfs tot tweemaal toe dat haar echtgenoot nog in leven was (Formulier van samenstelling van familie, punt 7, waaruit blijkt dat A.B. *"in leven"* is en zijn laatst gekende adres *"Sorondo wijk, Douwamba, Moya Guinee, Guinee"* is; tevens Verklaring vraag 16a, woonplaats: *"Sorondo wijk, doumba"* en vraag 17, kinderen: *"B.T.S. (...) – bij zijn vader in Guinee"*). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, *quod in casu*. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Bovendien werd de verklaring aan verzoekster voorgelezen in het Peul en verzoekster ondertekende de *"Verklaring en het Formular van samenstelling van familie"* ter goedkeuring zodat dit geenszins verschoonbaar is.

Daar waar verzoekster lijkt te stellen dat verzoekster verward was, merkt de Raad op dat dit verzoekster geenszins ontslaat van haar medewerkingsplicht en verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden bij de DVZ, zeker gezien verzoekster de vragenlijst (*in casu* "Questionnaire", stuk 10) zelfstandig heeft ingevuld en zij hierin enkel melding maakt van "*une femme marié qui porte un enfant or du mariage*" (Questionnaire 3.8) en "*il voulais me faire avorter maintenant que je me suis enfuis du foyer conjugal*" (Questionnaire 3.4) zodat zij evenmin kan verwijzen naar "een derde die de vragenlijst". Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker er in het voorafgaand advies op gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat de asielzoeker niet van zijn medewerkingsplicht en verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zeker deze elementen die de kern van zijn vervolging uitmaken. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekster niet duidelijk kon aangeven wat ze vreesde in Guinee te meer nu dit uitdrukkelijk gevraagd werd "*Wat vreest u bij uw terugkeer in uw land van herkomst? Wat denkt u dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren?*". Deze vragen zijn dermate duidelijk en eenvoudig zodat verzoekster zich niet kan verschuilen achter haar geringe scholing of verwardheid. Verzoekster was op de Dienst Vreemdelingenzaken wel coherent doch gaf een geheel ander profiel aan, met name van een gehuwde vrouw.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653).

3.4. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar vervolging wegens een leviraatshuwelijk en een buitenechtelijk kind geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.5. De door de commissaris-generaal correct weergegeven ongeloofwaardigheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. De Raad stelt vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing zodat verzoekster niet kan aanvoeren dat "*Het kan worden gezien van het lezen van de beslissing van het CGVS zei geen woord in dit verband en de kwestie van gedwongen huwelijken in Afrika*". Verzoekster was niet tegen haar huwelijk en ze stelt initieel dat haar echtgenoot nog in leven is. Aldus kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters tegenstrijdige verklaringen waar haar echtgenoot gestorven is en ze vreest voor een leviraatshuwelijk. Waar verzoekster nog aanhaalt dat zij van de Peul etnie is, gaat zij er aan voorbij dat zij zelf geen enkel ander probleem of discriminatie ten gevolge van haar etnie heeft aangehaald. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoeksters asielrelaas op zijn individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas of dat er enkel verwezen werd naar algemeen beschikbare informatie, noch dat de beslissing niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd.

3.6. Verzoekster brengt geen (verstaanbare) argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen en het benadrukken van het asielrelaas (*"Inderdaad, wordt niet betwist dat bepaalde gewoonten die in Afrika bestaan op te leggen gedwongen huwelijken. In geval van weigering, de vrouw is aansprakelijk voor misbruik. Dit was het geval, omdat de aanvrager werd geslagen door haar oom en dat is waarom ze wegging Guinea."*) en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoekster voldoet hier niet aan.

3.7. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verklaart *"Inderdaad, het herinnert eraan dat het is vervolgd, niet alleen vanwege zijn weigering om gedwongen huwelijk, maar ook vanwege zijn lidmaatschap van de Peul etnische groep."*

4.2. Verzoekster gaat er in deze echter aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, noch zij enige elementen aanhaalde inzake vervolging omwille van haar etnie, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoekster zich beroept op de algehele situatie, werkt zij dit middel niet voldoende uit en toont zij niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK